

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 „
Külföldre egy évre	8 „ — „

Ezen lap megjelenik
hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD

Közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap,
a csikmegyei gazdasági egyesület hivatalos közlönye.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT: CSIK-SZEREDÁN:
Szabó Albert könyvnyomdájában. Sprencz György szerkesztő lakásán.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdetések, nyílttéri cikkek, stb. a kiadóhivatalokban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT: CSIK-SZEREDÁN:
Szabó Albert könyvnyomdájában. Györgyjakab Márton nyomdabérlőnél.

Felhívás előfizetésre

a „Székelyföld“ 1885. évi folyamára.

A „Székelyföld“ című közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi, hetenként jelenlegi nagyságában 2-szer megjelenő hirlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 frt. — kr.
Negyed évre	1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre	8 frt. — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadtatnak.

Lapunk azon előfizetőit, kik előfizetéseikkel még hátrálékban vannak, tisztelettel kérjük azoknak beküldésére.

Kérjük egyúttal t. előfizetőinket, sziveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megújítani, hogy lapunk szétküldésében zavar ne forduljon elő.

Előfizetések elfogadtatnak Kézdi-Vásárhelyt a kiadó-hivatalban, Csik-Szeredán Szabó Albert könyvnyomdájában. Az előfizetési pénzek vidékről — legcélszerűbben posta-utalvánnyal — Kézdi-Vásárhelyre, lapunk kiadó-hivatalába küldendők.

Félreértés kikerülése végett kijelentjük, hogy azoknak, kik előfizetéseikkel hátrálékban vannak, lapunkat csak azon reményben küldöttük és fogjuk talán ezután is küldeni, hogy a hátrálékot utólagosan be fogják küldeni. Azon t. olvasóinkat, kik nincsenek ilyen véleményben, kérjük lapunkat visszatartatni, illetőleg a postáról el nem vitetni.

A „Székelyföld“ kiadó-hivatala.

A brassói kereskedelmi akadémiáról.

Kézdi-Vásárhely, 1885. márcz. 17.

Mindig érdemes emberek voltunk mi székelyek; küzdöttünk, szenvedtünk ezért a sovány földért, hogy megtarthassuk a jövődönk; hanem azért olyan emlegetett kedves személyek soha sem voltunk, mint az újabb időben. Hirneves státus-férfiak, felkapott publicisták, költők, tudósok és bölcsök foglalkoztak velünk. Elmondották rólunk szóval, hirlapokban és röpiratokban, hogy milyen szegények vagyunk, mekkora szorgalmat és takarékossgot kell kifejtenünk, hogy itt megélhessünk. Elmondották, hogy mi Magyarországnak a védbástyája vagyunk, s ha mi nem lettünk volna, Erdélynek most nem parancsolna a magyar kormány. És mindannyiszor kifejezték azon meggyőződésüket, hogy ezt a népet támogatni és erősíteni kell, mert e nélkül elvész Magyarország.

(János bátyám ezeknek hallatára egy araszszal magasabbra nőtt, a zápfoga közé csipte pipájának szárát s azt hitte, hogy ő most legalább is akkora ur, mint egy chinai mandarin, a ki előtt mindenki meghajlik; hanem aztán mikor Péterkét feltarisznyálni kellett, hogy valamelyik távolabbi iskolába vigye: akkor látta, hogy ő most is csak olyan kicsiny

legény, a kinek öt garasa sincs a zsebében, hanem, ha boldogulni akar, neki kell meghajolnia más előtt egy kis kölcsönért.)

Ugyanazok az urak, a kik rólunk olyan magasztalólag beszéltek, elmondották azt is, hogy a szász és román atyafiak ellenségei a magyarságnak és magyar állameszmének; Schulvereinkat, boeszkoregyleteket alapítanak és azokban feketére festik a mi fehér po-fánkat. Sürgették a kormányt, hogy lépjen fel erőlyesen, tiltsa be azon veszélyes egyleteket és huzza ki a maró fogát minden szásznak és romának. Szóval: igen hazafiasan és népszerűen jártak el azon férfiak; hanem aztán, midőn az történik, hogy a kormány téves felfogás vagy félrevezetés folytán egy oly intézményt akar létesíteni a szászok és románok között, melynek nálunk lenne helye: akkor azon urak elpárolognak, sem hallani, sem látni nem lehet őket.

Ezen lapok mult évi novemberhavi folyamában meg volt vitatva egy kenyeret-adó magasabb fokú ipartanműhely szükségessége itt nálunk. A kormány maga is be kezdi látni, hogy nemcsak igével él az ember, s a mint a „Nemzet“ ujságolja, Brassóban főrealiskolát és a mellé önálló kereskedelmi akadémiát szándékozik felállítani. Indok: Brassónak geográfiai fekvése.

(Már erre a hirre és indokolásra János bátyám is méltán visszatörpülhet és méltán kieshetik a pipa a szájából.)

Hát mi vitézek, hű hazafiak és szegények vagyunk, ellenben a szászok és románok hazafiatlanok és Brassóban gazdagok is, s mégis ők támogattnak és erősítettnek avval, a miről Jókai lángeszével azt mondotta, hogy az tartja és védi meg az országot: az iskolával?

Akkor, midőn itten ipartanműhely felállítását sürgettük, elmondottuk, hogy a székely nép szegénysége miatt távol nem neveltetheti gyermekeit; mert nem bírja ki a költségeket és ezen okból kértük, hogy a szegénység fészkebe állítson a kormány kenyeret-adó iskolát; mert különben tudatlanok és szegények maradunk.

Ha tehát a kormány egy kereskedelmi akadémia felállítását látja szükségesnek és célszerűnek, vajjon nem nyomósabb indokok szólnak-e Háromszék, illetve Kézdi-Vásárhely, mint Brassó mellett?

Brassó polgársága gazdag; tehát módjában áll gyermekeit távol is neveltetni. Brassó geográfiai fekvése csakis a vasutal van igazolva; azonban, ha a kereskedelmi akadémiában a vasutól a városig terjedő vonalon nem akarják a nő-

vendékeket valami különös foglalkozásra kiképezni: akkor azon akadémia máshol is felállítható, lévén Brassó saját megyéjének is a szélén.

Felhívom a figyelmét ezen tárgyra a mi képviselőinknek és azon uraknak, a kik rólunk annyi szépet összebeszélték és irtak; mert nem elég ám a választókat összeülni és csókolgatni, és nem elég ám csak szépet és jót mondani, hanem tenni is kell valamit; mert az Ur csak a tetteknek örvend és a nép csak a tetteknek hiszen.

Psz!

Még egy pár szó „Társadalmi bajaink“ című cikkre.

Csik-Szereda, 1885. márczius 9.

A „Székelyföld“ hasábjain megjelent „Társadalmi bajaink“ című közlemény által fölvert viaszhang bennem is bizonyos eszméket ébresztett; engedje meg a t. szerkesztő ur, hogy azokat becses lapjában közöljem.

Hát hiszen mindenesetre nagy baj az, ha egy család anyagi erején túl költsézik ruhára és gyermekeit fényes öltözetekben bálloztatja, mert ezen felesleges kiadást okosabb helyre is tehetné, s az mindenesetre sokkal jobb lenne, ha a felesleges toilettéköltséget valamelyik adósság törlesztésére fordítaná.

De mindezek dacára gondolatom szerint a mi nyomoruságunk fő oka nem ebben keresendő; mert hiszen itt nálunk toilettéfényűzést alig izz valaki (??) Nőink elég egyszerűen öltözködnek, ruháikat kevés kivétellel maguk készítik; az a 60—70 frt pedig, melyet egy apa egy éven át béli ruhákért kiad, még senkit meg nem ilt. Szerencsém van e megye nőit csaknem kivétel nélkül ismerni, de nem emlékszem, hogy drága ruhát láttam volna.

Attól függ, hogy milyent tart drága ruhának. A mi viszonyainkhoz képest 50—60 frtos ruha már drága, igen drága; s csak nem akarja cikkíró azt állítani, hogy Csikban ilyen ruhát nem látott!

Ha volt kivételesen, annak az erszénye megbirta azt, s nem járt romlásával.

Tehát tisztelt szerkesztő ur, nem itt a baj, hanem másutt . . . (. . . is?? Szerk.)

Ott a baj, hogy — bármily prózai is a kifejezésem — gyomrunkba temetjük minden jövedelmünket; megesszük, eltraktáljuk, a mi jövedelmünk van, mind; s nem a ruha, hanem a konyha viszi ki minden vagy legalább is a legtöbb garasunkat.

Hiszen nem is uzsonna nálunk, ha 5—6-féle (kávé, tészta, pecsenye, krém, gyümölcs, stb.) étel, s még vagy tíz-féle dunsztos és befőtt, vagy Isten tudná, hogy még mi nincs találva.

Nem is ebéd, ha legalább 10-féle nem adatik fel; este pedig a lukullusi vacsora el nem maradhat.

Hát még, ha aztán egy név-estét tartunk! Ott már csakugyan se vége, se hossza az étkezésnek. Ott már dulásig van minden és a mennyiben a magyar gyomor is egyszer betelik, — mert még most sem tudjuk magunkat a régi magyar nemzeti közép-oz-

Hirdetések közlési díja:

minden egy hasábos garmond sorért vagy annak térfogatáért 4 kr., s minden egyszeri közlés után 30 kr. bélyegdíj fizetendő. Nagy és többször közlendő hirdetményt a kiadóhivatal árkedvezményben részesít.

A „Nyílttér“ rovatban közlendő cikkek soronkint 10 kr. díjért közöltetnek.

tálynak hajdan talán menthető, ma már nevetséges szokásától emancipálni, hogy mindennap vendégséget csapjunk s vendégeinkbe annyi ételt bele diktáljunk, hogy belebetegedjenek — az ételek nagy része érintetlenül kerül a konyhába s nagyobb része elpocsékolatik.

És miért mind e pazarlás? Azért, mert a nagyságos aszonymnak ki kell tenni magáért, s csak nem fogja magát megszólítani. Hisz mit mondana a világ, mit a vendégek? „Az arcom bőre lesírulne kedvesem, — mondja nagysága, — ha vendégeim éhen maradtak volna, vagy én egy tál étellel kevesebbet adnék fel, mint N. N.-né.“

Mert másnap tárgyalatik, hogy mi hogy volt, hány tál étel volt. Iszonyu, kérlelhetlen kritika, és jaj annak, a ki ki nem tett magáért!

És ezt csinálja a hivatalnokné, birtokosné, kereskedőné, iparosné, s még a siculus is. Ebből az ősi virtusból nem engednek egy hajszálát sem. Már ennek muszáj meglenni, ha a világ össze szakad is.

Ötön, tizen olyanok, kik jobban össze simulnak, egy-egy társaságot képeznek, s járnak ma ide, holnap oda, holnapután amoda, s így majd minden héten kijut egy-egy háznak egy vendégség.

Ez a baj, tisztelt szerkesztő ur. Ez a megrogzött társadalmi szokás tesz bennünket koldussá. Megrontja társadalmi életünket, mert lehetetlen birni a pazarlást, s mikor tovább nem győzik, akkor a családok vissza vonulnak egymástól; s kezd mindenik magának élni, míg ismét másik társaságba újabb ismeretségre pottyann.

Pedig ez sehol a világon nincs, csak nálunk. Külföldön járt-kelt emberektől hallottam, hogy ott a legelőkelőbb leggazdagabb házaknál uzonnára adnak egy csésze kávé vagy theát s egy kis gyümölcsöt, s punktum. Vacsorára pedig egy-két tál egyszerű ételt. És nem esik ki a világ feneke.

Az emberek egészségesebbek és többet látogathatják egymást, mert nálunk egy lakoma költségeiből ők tarthatnak tizet, s ugyanannyiszor áldozhatnak a társas összejövetel örömeinek.

Több ismerősömtől, a kik szép fizetési hivatalnokok, többször panaszképen hallottam, hogy minden jövedelmüket a háztartás emészti fel, s nem tudnak semmit félre tenni s meggazdálkodni. Én nem csodálom. Ily társadalmi szokások mellett, minők nálunk vannak, másként nem is lehet. A konyha megeszi mindentünk s bizony ruhára sem igen telik. Két krajczáros rabvallató szivart szívunk, s ha rokkunk egyik színén elkopott, megfordítatjuk vagy befestetjük, s aztán azt hisszük, hogy új ruhát hordunk*)

Nem mondom én, hogy bennünk férfiakban nincsen hiba; lehet, hogy egy némelyikünk többet költ, a mint jövedelme megengedné, de ezen dolog mégis csak a nőkön fordul meg. Már tisztelet-becsület a kivételeknek, de annyi igaz, hogy azt a mindent átölelő takarékossgot, azt a parányokra kiterjedő figyelmet, tapintatot, a mit egy

*) A ruhákat aztán kontóra csináltatjuk, de azért az el nem maradhat. No meg a 2 krajczáros rabvallató szivar mellett lumpolunk estétől reggelig, irtózatosságot, pezsgő vagy más drága borokkal befejezve stb. Szerk.

háztartás vezetése igényel, a közép osztály nőinél égetően nélkülözzük.

Hiszen mi férfiak, kik a hivatalos teendőik gondjaival, a kenyérkereset verejtékes küzdelmeivel vagyunk óráról-órára elfoglalva, a háztartásra fel nem ügyelhettünk. Az egészen a nő vállaira nehezül, az a nő legfontosabb hivatása. És ha a nő ennek megfelelő képtelen, elvetette családi anyagi romlásának magvát. A mely nő csak a nappali szobából regényíróval a kezében vezeti a házat, nem tudja, mit s mennyiért vesznek a piacon; a szakácsné vagy a cselédek gazdálkodnak a kamrában s azt sem tudja, hogy egyik vagy másik ételhez mi és mennyi kell; ha a konyha személyzetét kávé uzsonnákkal traktáltatja: akkor jaj annak a háztartásnak; elnyel az mindent, mint a Danaidák hordója, s megbomlik ott a család anyagi egyensúlya s bekövetkezik, a mi a „társadalmi bajaink“-ban is megírva van, a nélkülözés, a tönk, a krach.

Ez nekünk a bajunk, szent hitem szerint. És ezzel, azt hiszem, megfelelttem azon tisztelt nőnek, ki nem divatizál.

És legyen meggyőződve, társas életünk előttem ismeretlen nő tagja, hogy nem annyira az öltözködéskor egyszerűség hiánya s a drága ruhák tartják vissza a fiatal embereket a családalapítástól, mint inkább az, a mit fentebb e szűk keretben érinteni megkísértettem.

Nagyon csodálódik, ha azt hiszi, hogy a kevés meleg, mit a mai fiatal ember kedélyében a korai életküzdelmek (!?) megkíméltek, ne vágyódna azon valódi bensőséges melegség után, a mit a családi tűzhely szelíd fénye áraszt maga körül! Oh nem halt még ki kebléből a családi élet magasztos hivatása iránti vágy; de ne csodálkozzék senki rajtuk, ha a családi élettel járó súlyos feladatokkal szemben Herculesi töprengésbe esnek vagy mély gondolatokba merülnek, mint a görög rege szerint Hercules a választón.*)

Többször becsülik azokat a női egyszerűséget az öltözködéskor, mint a fényűzést és bocsánat az ellenmondásnak, nem is igen volt arra eset, hogy bájjainkon valaki egyszerű ruhája miatt árulta volna a petrezselymet,**) hanem mindezeknél még többször becsülik a női erőnyeknek azon — beismerem — költőien lenni, a ruha-átalakítás, a zongora és ebédasztal mellett nyilvánul, hanem a mely a 2x2-ről azt mondja, hogy 4 és nem 5, a mely az okos gazdálkodásban, a háztartás takarékos és okos berendezésében, a bevétel- és kiadásoknak tapintatos és következetes összeegyeztetésében nyilvánul.***)

Ez, tisztelt szerkesztő ur és mélyen tisztelt nem divatizáló nő! az érem második oldala, és soha nagyobb szolgálatot a nő-egyletek — bármily cizmen szerepelnek is — nem tehetnének a társadalomnak, mintha ez irányban hoznának be újításokat, és a háztartások vezetése tárgyában tanácsokat, utasításokat adnának és reformokat hoznának be különösen a közép osztályt illetően.†)

Egy férfi, ki az igazat mondja.

Meghívás.

A magyar közmívelődési egyesület előkészítő bizottsága a következő meghívót küldötte szét az alakuló gyűlésre:

Köztudomású tény, hogy a minket körülvevő nemzeti események irántunk egy része legújabb időben rendszeres támadást indított minden ellen, a mi e hazában magyar. Társadalmunk ezt a kihívó támadást sokáig tűrte a nemes öntudat példátlan nyugodtságával abban a hitben, hogy majd csak vége szakad. Azonban sajnosan kelle tapasztalnunk, hogy az eszeveszett hajszra csendesedés helyett immár arra a fökora hágott, midőn a leghiggadtabb önértéket is vérig bántja.

Ily körülmények közt a hazarész magyar

*) Ez, azt hisszük, legkevésbé jut eszébe a fiatal embereknek. Szerk.

**) Mondhatnánk rá magunk is eseteket, hogy igen is úgy történt. Szerk.

***) Bár így volna! Szerk.

†) Nem ártana az egyik osztálynak sem. Szerk.

társadalmi kénytelen az önvédelem eszközhöz nyulni, melyre a legkisebb érző lényt is megtanítja önfentartási ösztöne.

Ez meggyőződésünk, hogy ily viszonyok között a védekezés hatályos és sikeres csak kellő szervezett mellett lehet. E nézetből kiindulva, immár elodáztatlan egy erélyrészi magyar egyesület szervezése, melynek városunkban megtartandó alakuló gyűlését előkészítő bizottságunk április hó 12-re tűzi ki. Hadd emelkedjék ki e napon a magyar társadalom nagyja és kicsinyje, minden önértékes férfi- és nőtagja eddigi contemplatív létlenségéből és lásson az önvédelem nagy munkájához. Alkossa meg a magyar közmívelődési egyesületet; azzal, mint egy új „Talpra magyar!“ kiáltással, rázza fel a még indolens nemzeti elemeket s hatalmasan állja útját az erélyrészi magyar birtok, magyar nyelv és nemzeti önmegbecsülés tovább pusztulásának és pusztításának.

Abban a reményben, hogy czimed ismert hazafiságával hozzánk csatlakozni s a közmívelődés fegyvereivel vivandó honmentés e dicső munkájában tevékeny részt venni méltóztatik, van szerencsénk a fent jelzett gyűlésre április hó 12-re tisztelettel meghívni.

Kelt Kolozsvárról, a szervezkedést előkészítő bizottságnak 1885. március hó 6-án tartott üléséből.

Dr. Felméri Lajos,
elnök.

A községek és a megyei közigazgatás reformjáról.

(Baranyamegye felirata a képviselőházhoz.)

(Vége.)

Ha a kormány őszintén akarja, hogy a törvényhatóságok meg nem bénított erővel végezzék teendőiket, sokkal később, alkalmasabb eszközre talál bennünk, mint a salonszerű közegekben.

De igazságtalannak tartjuk a törvényhatóságok elleni vádaskodást akkor, mikor ellenséges szellem által, mesterségesen oda lesznek juttatva, hogy a kicsinyes, de számtalan akadályoktól elfáradva, közönyösségbe és minden magasabb célzattól megfosztott tengődésbe kénytelenek merülni.

Őszintén megvalljuk, ez állapotnak némileg a törvényhatóságok önmaguk is okai; hiányzik bennük, a mit Kölcsey annak idején annyira magasztalt: a testvéries együttérzés, támogatás; egyrészt maguk az okai, hogy a megyerendezési törvényben már előre áznékát vető rendszeresítés azon mérge ellen, hogy egymástól izolálva, inkább egyes, saját körükben mozgó érdekcsoportokká váltak, az élénk eszmecsere, vezérferfiainknak kiválóbb tehetségeiknek tényleges érintkezése, ily alkalmaknak előidézése által ellen-szert nem találak s egymásról mit sem tudva, egymással mit sem törődve, legfőlegb némi határigazgatási, hid-, utépítési, csatornavagy vízszabályozási közös ügyekben álmoskodnak s ezekben is csak az épen szomszédos megyék és városok.

Némileg okoztatjuk csak a törvényhatóságokat, mert e szellemnek nagyrészt az a rendszer is az oka, hogy a régi táblabírói intézményben rejlő közös érintkezés és a birtok kérdéséről eltekintve, az értelmiséget csak egy törvényhatóságra szorítja, holott azonnal frissebb és pezsgőbb élet állana be, ha a birtokos mindenütt tagja lehetne a megyének, hol bír, és egyik törvényhatóság városi ügy, mint megyei, a másiknak nevezetesebb tagjait tiszteletbeli, a tanácskozással, a hozzászólással jogával felruházhatná.

Az önkormányzatot a bürokratikus kaptárra szorított rendszer nem tűrhetné az értelmiségek összműködését, sőt a politika egyik-másik felfogással is él; míg a megyei törvényhatóságok államosságán legalább nem busul, legyezi a városokat, különösen azokat, melyekkel egyéb tekintetben is meg van elégedve s így a törvényhatóság és törvényhatóság közt lepel alatt ellenlábasokat terem, holott ha az egyik jó s ha az egyik fölösleges, a másik is nem kevésbé az.

Tiszteletteljes felirattalunk nem csak a Torontálvármegye által felidézett boldogult

Bach-korszaki kísértet elé kívánjuk az öt visszafektetett municzipium szót hangoztatni, hanem a mélyen tisztelt Képviselőházat is meleg hazaszeretetünkkel, tiszta meggyőződéssel megkérni, hogy az önkormányzat elvét fenntartani, részére a szabadabb rendelkezést megadni méltóztassék, azon szabadabb, egészségesebb mozgást, melyet az 1867. év óta tartó kísérletek valóban meg nem adtak.

A jogok iránti tiszteletből s a törvénynek a közszabadsággal való összhangzásából áll a való alkotmányosság, melynek Magyarország, idegen minta nélkül, saját felfogásából, saját erejéből eddig hazája volt, és olyanul csak önön fia ellágyulásából szűnhet meg.

De él bennünk a hit, a reménység, hogy a mint a Klesl-, Armpringen-, Kollonics- és Bach-féle irányok és rendszerek a nemzet öntudatában gyökereket nem verhettek, úgy az államosításra fordított Maszregelung sem fog a nemzet vérébe, meggyőződésébe átmenni, és az a szellem, mely 1464-ben Mátyás király 2-ik rendeletébe beigtatta: „illő a királyoknak, hogy a rájuk bízott népeket ne csak bátran fegyverrel megoltalmazzák, hanem hogy jogaikban és hasznos szervezeteikben megtartsák“ — a magyar törvényhozás tényezőinél ezen túl is élni, hatni fog.

A tisztségviselők választásának, a törvényhatósági jogok fenntartását, hatáskörüket a bénító kötelékből való kimentését, az alkotmányosságnak mint a magyar nemzet emi-nens missziójának a centralizmus s az ezt okvetlenül követő abszolutizmus ellenében leendő diadalra juttatását még egyszer mély tisztelettel kérjük.

Levelezés.

Győ-Szentmiklós, 1885. márcz. 9.

Tek. szerkesztő ur!

Engedje meg, hogy e helyen én is mondjak pár szót a „Társadalmi bajaink“-ra vonatkozólag; szavamat adom rá, hogy egyik nem iránt sem leszek részrehajló, csak tiszta meggyőződésből fogok beszélni.

Szerintem legnagyobb részben a nők okai minden bajnak.

Már az első embert, Ádámot, nem Éva vette-e rá, hogy szegje meg Isten parancsát és egyék a tiltott almából, s nem ezáltal jött-e be a világra a bűn?

Görögország annyi szerencsétlenségének és Trója pusztulásának nem egy csábos, szép asszony volt-e oka: a fondor és csalfa Helena?...

De hova tévedtem, Istenem!? hisz most nem az ó-kor nőiről, hanem a jelen-kor divatizáló hölgyeiről van szó.

Hogy jelenleg a fényűzés mennyire harapódzott s hogy a lapokban minél többet írunk az ellen, a nők „csak azért is“ még inkább igyekeznek a fényűzés terén ugyancsak kitenni magukért és hogy ezért mennyit kell munkálkodni, küzdeni sok apának és férjnek: ezt fejtegetni nem akarom; csupán arra szorítkozom, hogy jórészt miben rejlik ennek oka.

„Egy nő, ki nem divatizál“ e becses lap 19-ik számában megjelent levelében ezt mondja: „Mi nők beismerjük ugyan, hogy divatos ruháink és fényűzési hajlamaink nagy költséget igényelnek, de okát kell keresni s megtaláljuk, mely főleg abban rejlik, hogy éppen a férfiak itélkel legelőször a nőket, ha nem czifrán, nem divatosan vannak öltözve; a multságokban úgy szólva kerülnek vagy legalább is nem szívesen vannak az egyszerűség közelében.“

Az én nézetem eltér ez állítástól.

Szerintem a nők fényűzésének a főoka a hiuságban keresendő. Ők nem annyira a férfiaknak, mint egymásnak akarnak fényes öltözékeikkel brillírozni. A fényűző nők fő-célja a többi nőket irigyeivé tenni; sokan meg azért öltözködnek minél divatosabban, mert félnek a többi nőktől, hogy megszólják, sőt lenézik, ha öltözködéskor nem méltó az övéikhez.

Hogy a divat üzésével nem a férfiak meghódítása van főczélul kitűzve, azt már a hajviselet is bizonyítja.

A férfiak legnagyobb része ki nem állhatja a homlokba eső fürtöket, mert az arcz leg-

sebb részét elfedik; de a nők ennek dacára napról napra több fürtöt bocsátanak homlokukba, mert a divat úgy kívánja.

A melyik leány egy férfinak tetszését csupán azzal akarja magának kinyerni, hogy külsőjét az ékítés minden nemével emelni igyekszik, az olyan nagyon könnyű gondolkodással bír; és üres szívű — nem mondom: fejű — az olyan gavalér, ki pusztán a külsőségeikért fejet hajt a nő előtt!

Vajjon a tarka, színpompázó papagály látása, vagy a csalogány édesbus hangja hat-e inkább lelkünkre?

Igyekeztek a nő minél szebb lenni, de nem csupán a divatos öltözékek által; szellemi előnyei, szívének jó tulajdonai, modorban a kellem és báj egyesüljenek s így egy mélyen fürkésző és finoman érző ember nem késik átadni a szépség pálmáját.

Ily nők társaságában aztán a férfiak is örömet időznek s ritkábban mennek a vendéglőbe, „bor és kártya“ mellett ölmi el az időt.

Hogy én melyik nemhez tartozom, azt a t. szerkesztő ur titokban tartsa ám! mert nagyon félek a nőktől. Ha azt tudnák, hogy e cikk írója férfi, úgy az udvariatság belyegét öntnék reám; ha pedig nemükhöz tartozónak lenni tudnának, no, úgy meg szegény fejem fölé zuditanám haragjukat és méltán, mert mint nőnek, kötelességem lenne pártolni nemem gyengéit...

Lidérfőzény.

Győ-Szentmiklós, 1885. márcz. 6.

Községünkben a mult 1884. év őszén egy kisedővoda állítattott fel s a jelen évben még kettőnek felállítására van tervbe véve. Ezen óvodák ügyét egy, a község képviselő-testülete által saját kebeléből választott állandó bizottság vezeti, mely a jelen közle-mény által legedesebb kötelességát teljesíti, midőn tek. Lázár Menyhért helybeli ügyvéd urnak a nyilvánosság előtt szavaz az emba-riseg és legfőképen azon kisedetek nevében forró köszönetet, kik iránti kegyeletből ő az alakítani kezdett óvoda-alap gyarapítására 50 ft pénzádományt szíveskedett a bizottság kezére átadni.

Ez különben nem első jele a szívjóságnak, felebaráti szeretetnek, a közügyek és főkép a tanügy iránti buzgó érdeklődésnek, melyet Lázár Menyhért ur önzetlenség és minden feltűnés nélkül tanusít.

Nem a mi hivatásunk azon érdemeket elősorolni, melyeket ő, mint a községi képviselő-testületnek, a megyei törvényhatósági és közigazgatási bizottságoknak lagja, mint a gyergyószentmiklósi önkéntes tűzoltóegyletnek buzgó főparancsnoka, a közügyek, mint az olvasó-körnek 15 év óta igazgatója és mint a gyergyókerületi tanítótestület alapító tagja, a közmívelődés érdekében kifejtett fáradhatlan s nagy anyagi áldozatokkal járó ténykedése által magának szerzett. Ismerve van ez már a nyilvánosság előtt.

De igen is indítatva érezzük magunkat, habár csak általánosságban, felemlítésére azon jótékonyaságoknak, melyek, mint a jeleni adakozás, közvetlenül a népnevelés előmozdítását czélozzák. Első helyen áll Lázár Menyhért ur az adakozásban mindenütt, midőn a szegény tanulóknak felségelésének s a jobb jutalmazása által a többiek ösztönzésének kérdése jó említésbe. Messze lehetne az évek során visszamenni, a mitől kezdve nem telt bár egy év el, melyben a jelen adományt felérő vagy azt megközelítő jótékony-ságot ne tanusított volna.

Ezeneken felül kiterjed figyelme a községi szegényekre is s nem egyszer tett már le a községi előjáróság kezébe jelentékeny összegeket azok közötti kiosztás végett.

Alna az ég sok ilyen önzetlen tagot a társadalomnak, igaz barátot a népnevelés és közmívelődés ügyének, istápot a szegényeknek, fáradhatatlan jó magyar hazafit az országunk és a magyar nemzetnek!

A gyergyószentmiklósi óvoda-bizottság nevében:

Benedek György,
biz. elnök.

Gencsi Alajos,
biz. jegyző.

Különfélék.

— Csiszár Mihály kereskedő, Kézdi-Vásárhely város előkelő polgára, a kereskedelmi társulat elnöke, a kézdívásárhelyi kir. törvényszék kereskedelmi ülnöke, általában tisztelt és szeretett férfiún, folyó hó 15-én elhalt. Temetése folyó 17-én ment végbe nagyrésztével mellett. A törvényszék, honvéd tisztikar, tanács és képviselőtestület, kereskedelmi társulat, a helybeli különböző testületek és társulatok testületileg jelentek meg a gyász-szertartáson. A háznál és templomban a tanítói dalkör énekelt gyászdalokat. A számtalan koszorúkkal díszített koporsót a kereskedő ifjuság vitte az ev. ref. templomig, hol Székely János lelkész és Kovács István segédlelkész tartottak megható szép gyászbeszédet. Innen a gyász-szekér szállította az elhunytat, kísérve a helybeli és vidéki ismerősök és barátok beláthatatlan nagy tömege által, az ev. ref. sirkertbe. A beláthatatlan hosszú menet a helybeli népeznek a gyászindulójának hangjai és a kereskedő ifjuság fátylaának lánjja mellett haladott a temető felé, hol a tetemek rövid szertartás után a családi sírboltba helyeztettek. Mint a községtestület egy gyöngéd jelét, kell említenünk, hogy a temetés napján déltől fogva minden kereskedelem zárva volt, jelezve, hogy a helybeli kereskedők mily nagy tisztelettel voltak elhunyt érdeműs elnökük iránt. Áldás és béke poaira! — A család következő gyászjelentést adott ki:

„Csiszár Mihályné Kovács Emilia, a bá-
natos özvegy, a maga s gyermeke : Emilia ;
Csiszár Teréz s férje Szabó Elek s gyer-
meke ; k. Csiszár József ; néhai Csiszár Pál
neje s gyermekei ; néhai Csiszár Éva Megya-
szai Pálné gyermekei ; Kovács Lajos s gyer-
mekei ; Kovács Ida s férje Tóth István s
gyermekei ; Kovács Klára s férje Baka Dáni-
el s gyermekei ; néhai Kovács Dániel öz-
vegye s gyermekei, valamint számos roko-
nok és jó barátok nevében fájdalomdult ke-
bellet tudatja, hogy a feledhetetlen emlékü
férj, atya, testvér, jó rokon, jeles emberbarát,
kereskedőársulati elnök és kir. törvényszé-
ki kereskedelmi tülnök, kereskedő Csiszár
Mihály folyó 1885. márczius 15-én estéli
7 órakor, életének 55-ik, boldog házassága-
nak 25-ik évében, rohamosan jött szívészé-
hülés következtében jobb létre szenderült.
Övei önfeledő családfőt, nemeslelkü test-
vért, hű rokant, a társadalom kitünő tagját,
az egyház munkás tiszteletbeli főjegyzőjét
vesztette az idvezültben. Ráillenek az írás-
nak ama szavai : „Emlékezetben leszesz ;
mert üres leszen a te helyed.” Hült tetemei
folyó hó 17-én délután 2 órakor fognak a
szokott gyászszertartás után a családi sir-
boltha, éltesse elköltözött kedves fia porai
mellé, örök nyugalomra letétetni. Béke leng-
jen porai felett ! Kézdi-Vásárhelyt, 1885.
márczius 15.”

— **Kitüntetés.** Szűcs József urat, Kézdi-Vásárhely város érdemfűs polgármesterét, szép kitüntetés érte. Az 1848—9-ki honvédek betegséggyógy és temetkezési egylete dísztagjává választotta. Az erről szóló díszokmány szövege a következő:

„Kitüntetési oklevél. Alóhírt jótékonyági egyület választmányja kiváló tiszteltének és közelmérésének jeléül, különösen az egyület céljainak előmozdítása körül szerzett érdemeiért, az 1884. évi október 16-án tartott ülésében az alapszabályok 3-ik pontja értelmében Nagyságos Szűcs József polgármester urat tisztelőbeli tagnak választotta és az arról szóló jelen levél kiszolgáltatását elhatározta. Budapest, 1885. február hóban. Kriyáczy József s. k. ezredes, elnök. Dunst Károly pénztárnok. Adonyi Imre vál. tag, jegyző. Schneider Antal ezredes, több érdemelek tisztje és lovagja, vál. tag stb. Igldi Kálmán vál. tag. Az 1848–9-ki honvédek betegsegélyező és temetkezési egylete Buda-pesten.”⁴

Őszintén gratulálunk e kitüntetéshez!

— A közdivásárhelyi képviselőtestület folyó hó 14-én tartott gyűlésében bemutatott a legtöbb adót fizetőknek 1885. évre összeállított névsora, melyet jövő számunkban közölni fogunk. Székely János ev. ref. lelkész indítványa folytán elhatározottat, hogy Tisza Kálmán miniszterelnök ur ő nagyméltóságához 10 évi miniszterségének jubileuma alkalmából üdvözlő felirat intéztessek. Ennek összeállításával a tanács bízott meg.

— Kézdivásárhely város képviselőtestülete folyó hó 16-án tartott gyűlésében közfelkiáltással ifj. Benkő Sándor városi aljegyzőt választá meg rendőrkapitánynak. Benkő ur már több idő óta viszi a kapitányi teendő-

ket s helyettesítése óta tanúsított erélyes magatartása, hivatali buzgalma s képzettsége biztosítanak, hogy fontos állásának teljesen meg fog felelni s hogy városunk benne egy kitűnő tisztviselőt nyert. Szívünkkel gratulálunk!

— **Március 15-ikét** Kézdi-Vásárhelyt az idén is megünnepelték. Vasárnap este a „Szarvas” vendéglőben diszvacsora volt, melyen mintegy 40-en vettek részt. A társaság hazafias érzelmei szebbnél szebb pohárköszöntőkben nyilvánultak, melyeket taracklövések követtek. Az ünnepély, mely a nagynaphoz méltó komolysággal és szép rendben folyt le, a késő éjjeli órákban ért véget.

— **Tűzeset.** Kézdi-Vásárhelytől folyó hó 14-kén délután 4 óraker megkondultak a vészharangok, jelezve, hogy tűz ütött ki a városban. A tűz a VII. udvartér egyik istállójában ütött ki s az itt összezsufolva volt fa-épületek között gyorsan harapózva, rövid idő alatt 6 épület állott lángokban. Szerencsére szélcsend volt s így a tüzet lokalizálni lehetett, mert egy kis légáramlat mellett, tekintve az összehalmozott faépületeket, az egész negyed a lángok martalékává lett volna. Nagyobb kárt Kovács Pál derék iparos és városi képviselő szenvedett, kinek háza a padláson elhelyezett nagymennyiségű gabonával elégett. A házból alig lehetett valamit megmenteni. A tűz folyama alatt egy távol álló csűr a ráhullott zsaratnöktől lángot kapott s a fedélzet csucsa égni kezdett. A jelenvoltak észrevették a veszélyt, azonban nem volt létra, melyen fel lehetett volna a tetőre jutni. Ekkor kivált a tömegből egy Dávid János nevű fiatal kereskedő s macskaküggyességgel kuszott fel a meredek fedélre s a tüzet kioltá, s ezen életveszélyes, vakmerő tettével a vész továbbterjedését meggátolá. Méltó, hogy legalább a közelismerés jutalmazza a derék ifjú bátor tetteit.

— **A k.-vásárhelyi jótékony nőegylet f. hó** 14-én Kovács Károlyné és Szabó Anna ur-hölgyek és Hosszu Béla ur rendezése mellett fillérestélyt tartott. A közbejött tüzeset zavarólag hatott ugyan a közönségre s az es-tély nem lett olyan népes, mint a minőnek ígérkezett, de a kedves háziasszonyok és fillér-lovag páratlan előzőkenységének és buzgalmánának sikerült a kedélyeket felvilla-nyozni s az estét kedvessé, mulattatóvá ten-ni. A programm közbejött akadályok mi-att csak egy számból állt; Dobay János ur olvasott fel egy hosszabb beszélyt, mire éjfélig tartó táncvizigalom vévé kezdetét. **O.**

— **E. Kovács Gyula**, a kolozsvári színház jeles művésze, e hó 25-én tartja színészi pályafutásának 25 éves jubileumát. E napra kolozsvári tisztelői fényes ünnepélyt terveznek, melynek rendezését egy bizottság vállalta el. A jubiláló művész kézdívasárhelyi tisztelői — az idő rövidsége miatt — egy üdvözlő felirattal akarják a jeles művész iránt érzett tisztelet és szeretet adóját leróni. Felhívjuk a város műpártoló közönégét, hogy a szerkesztendő feliratot minél számosabban írják alá.

— A magyar kultur-egylet alakuló ülése — mint a lapunk más rovatában közölt megí-
vásból is látható — tekintettel a kitűzött ha-
táridő rövidségére és arra a körülményre,
hogy a főrendiházi vita főispánokat és több
notabilitást akadályoztatott volna a megje-
lenésben — az előkészítő bizottság által —
márczius hó 15-ről f. é. április hó
12-ére halasztatott.

— A kézdivásárhelyi postahivatal kincstári postahivatallá történt átalakítása alkalmából a nagyszombeni postaigazgatóság a következő hirdetményt bocsátotta ki: „A kézdivásárhelyi postahivatal folyó évi márczius 16-ával megszűsztályu kincstári postahivatallá alakíttatván át, azon naptól kezdve a város területén a levél- és kocsipostai küldemények az illetők lakásán kir. postahivatali szolgák által kézbesíttetnek. Községes és ajánlott levelek, levelező lapok, nyomtatványok, áru- minták, heti és havi folyóiratok, hirdapok, valamint a postautalványok kézbesítése díjtalanul történik. Kocsipostai küldeményekért, ha csupán értesítvány állittatik ki, 2 kr értesítési díj, ellenben a címzettnek lakásán kézbesített pénzös levelek és 1½ kilógr. súlyú szállítmányokért 3 kr kézbesítési díj fizetendő.

tendő. Egy szállítólevéllel érkezett több küldeményért az értesítési illeték csak egyszerűen számítandó. Ha valaki a számára érkező összes levél- és kocsipostai küldeményeket, valamint hírlapokat a postahivatalnál kívánja visszatartani, illetőleg személyesen vagy megbízottja által átvétetni, számára külön fiók lesz fenntartva, melyért havonként előzetesen 50 kr. fizetendő a kocsipostai küldeményekért járó 2 kr. értesítési díjon kívül. Nagy-Szeben, 1885. évi márczius hó 8-án. A m. kir. postaigazgató: Bene.“

— Meghívó a csikszeredai veres kereszt-egylet részéről a Csik-Szeredában felállítandó kisedővoda javára a „Csillag“ vendéglő nagytermében folyó év márczius 21-én rendezendő színi előadás és tánczeleml egybekötött estélyre. Rendezők: Deák Ignáczné és Élthes Jakabné. Előadatik: „Tündérlak Magyarhonban.“ Népszínmű dalokkal és tánczelel 3 felvonásban. Irtá Szentpéteri Zs., zenéjét Ellenbogen Adolf. (Rendező Völgyi.) 1-ső felvonás: Szerelmi összeesküvés. 2-ik felvonás: „A huszár és kedvese.“ 3-ik felvonás: „A hála ünnepe.“ Személyek: Gr. Vámbóczy, nyugalmazott tábornok: Völgyi. Fiai: Lajos: Fehér. Ferencz: Fáncsi. Leányai: Laura: Homokayné. Etel: Szathmári Zsuzsi. Gyuri közhuszár: Hillei. Marcsa, kedvese, markotányosnő: Szilágyi Etelka. Hebréncs, kántor: Szilágyi. Szaladj, kisbíró: Gerő J. Öreg bíró: Gyulafi. Esküdt: H. Béla. Esküdtné: Völgyiné. Cseledek a tábornoknál: Ádám: Gömöri. Éva: Veszprémi Erzsike. Szomszéd: Enyedi. Belépti díj: személyenkint 80 kr. Jegyek előre válthatók a rendezőknel és előadás estéjén a pénztárnál. Felülfizetéseket köszönettel fogadtatnak. Kezdet pont fél 7 órakor. — Örömmel üdvözöljük a vörös kereszt egyület az oly régen járdó kisedővó ügyének előmozdításáért. Üdvözöljük Élthes Jakabné és Deák Ignáczné urnóket is, kik szívesek voltak a rendezőseget elvállalni. Kísérje áldásos siker fáradozásaitak. — !!!

— **Cyaszjelentés.** „K.-esztelneki Szabó Mihály és neje Török Polixéna, mint bánatos szülők, gyermekeik: Vilma férjesült bereczki városi főjegyző Farkas Ignáczné, Anna, Katalin és Mária, mint az elhunytaknál élő testvérei, a maguk, valamint számos közeli és távoli rokonok nevében legmélyebb fájdalommal jelentik a szeretett gyermek, testvér és rokon esztelneki Szabó Tamás nagyszobeni m. kir. pénzügyigazgatósági fogalmazó gyakornoknak élete 26-ik évében reggeli 4 órakor a halotti szentségek áhitatos felvételét után tüdővész következtében hosszas szenvedés után történt elhunytát.” — A korán elhunyt szépeményű ifju hült tetemei folyó hó 16-án tétettek általános részvétl mellett örök nyugalomra. Béke poraira!

— **Gyergyói hírek.** Gyergyó-Szentmiklóson a marháknál előfordult száj- és körömfájás miatt már 4 hét óta beszüntetett baromvásár folyó hó 11-én felszabadult. — A vörös kereszt egyet a nagybőjtben már két fillérestélyt tartott. A február 26-ki igen kevés számú közönség részvételével folyt le. A folyó hó 5-ki sokkal vigabb és sikerültebb volt. A felolvasáson kívül, melyet Dr. Szentpétery Kristóf ur tartott, a programmon egyéb nem volt táncznál. (?) A mulatság 12 óráig tartott.

— **Halálozás.** Csikszépvízi Száva Mária férjezett Novák Antalné folyó hó 10-én élete 29-ik évében reggeli 8 órakor elhalt. Temetése 12-én délután 4 órakor volt. Béke poraira!

— Gy.-Szentmiklóson a „korcsolya-egylet” saját pénztára javára folyó hó 15-én adta elő Hugo Viktor „Angelo, Padua zsmarnoka” című 3 felvonásos drámáját szépszámu közönség részvételével. Az előadás kerekdeden, jól összeállítva folyt le s a főbb szereplőket a közönség zajos tapsokban és kihívásokban részesíté ügyes játéukért. Különösen kiemelendők: Merza Kristófnó (Tisbe), ifj. Kálmán Istvánné (Bragadini Katalin), ifj. Geringer Ferencz (Rudolfo), Havas Jakab (Angelo) és Imre Dénes (Homodei). A bevétel megközelíti a 100 frtot.

— **Halálozás.** Özv. Urmánczy Vertánné sz. Kritsa Anna folyó hó 11-én estéli 10 órakor élete 78-dik évében Gyergyó-Szárhegyen meghalt.

— A brassó-tölgyesi megyei ut 209—211. km. szakaszán levő 3 kis fahíd és 202—212. km. szakaszán a partbiztosítás helyreállítás a tárgyában 1885. évi márczius hó 31-én d. e. 10 órák or a csikmegyei m. kir. államépítészeti hivatal helyiségében zárt ajánlati verseny-tárgyalás tartatik. A versenynezi ohajtok az engedélyezett költség után számítható s a részletes feltételekben előírt 5%-nyi. bñat-pénzzel ellátott zárt ajánlataikat a kitűzött nap d. e. 9 órájáig a nevezett hivatalhoz any-nyival inkább igyekezzenek beadni, mivel a későbbben érkezettek figyelembe nem fognak-vétetni. Költség-összeg 3682 frt 05 kr.

— Pályázati hirdetés. A „Magyar Háziaszszony“ című, városunkban és megyénkben is nagy elterjedtségnek és kedveltségnek örvendő háztartási, gazdasági és szépirodalmi hetilap újabban ismét élénk jelét adta annak, hogy komoly törekvése az általa képviselt szakirodalmat hazánkban minél magasabb színvonalra emelni. E végből a folyó IV. évfolyam 9. számában pályázatot is hirdetett egy a „Magyar Háziaszszony“ számára irandó és a lapban megjelenendő cikkekre, melynek feltételeit alább közöljük. Óhajtanád volna, hogy városunkból és megyénkéből is, hol a lapnak oly sok olvasója és barátja van, minél többen vennének részt e pályázatban. A feltételek a következők: A cikk tartalma bármely, a növilágból merített, a nőket kiválóan érdeklő kérdés; a tárgy lehet társadalmi, háztartási, gazdasági, nevelési sat., a megválasztása teljesen a pályázókra bízatik. A pályamű terjedelme ne haladjon meg száz sort. A kéziratok könnyen olvashatók és csak a papír egyik oldalára legyenek írva. Előnyben részesülnek oly művek, melyek tárgyukat a társadalomból merítik. Pályadíjak. Első díj: két esz. k. arany, második díj egy díszkötésű irodalmi mű. Pályázati határidő: 1885. márczius 31. Pályabírák: a „Magyar Háziaszszony“ szerkesztőségének beltagjai. A pályadíjra mindenki pályázhat. A pályadíj a pályabírák által legjobbnak ítéendő műnek ápril. 15-én fog kiszolgáltatni és ez a „Magyar Háziaszszony“ legközelebbi számában fog megjelenni. A szerkesztőség fentartja magának azonban azt a jogot, hogy egyéb különösen a pályabírák által dicsőretre méltatandó pályaműveket is közzétehesen. A pályaművek jeligével látandók el és mind egyik pályaműhöz egy, a pályázó nevét tartalmazó és kívül ugyanolyan jeligével ellátott, zárt boríték csatlandó. A pályaművel ily czímen küldendők: A „Magyar Háziaszszony“ szerkesztősége, Budapest, váci körút 20.

— Szegény Rothschild. Tudvalevőleg Rothschild nem valami szegény ember. Közlebb megesett az a dolog, hogy a Rothschild ház néhány hivatalnoka egy közös sorsjegyen 40 ezer forintot nyert. Tulboldogan távirtak a hivatalnokok Frankfurtba, hol a huzás történt, hogy értesüljenek az iránt, rendben van-e a dolog. Rövid időre megjött a válasz, hogy minden rendben van, a 40 ezer forint felvehető. Kimondhatatlan volt az öröm az üzleti irodában a hivatalnokok között és a nagy üjjongás között belépő Rothschild kérdi, mi az oka e szokatlan jó kedvnek. A hivatalnokok elmondják a szerencsés véletlent s Rothschild boszankodva jegyzi meg: „Milyen szerencsésjük van ezeknek a hivatalnokoknak, én soha sem nyerek semmit! — Szegény Rothschild!“

— A héjjasfalva-csikgyimesi államut 128—129. km. szakaszán levő 118. számú hid helyreállítása tárgyában 1885. évi április hó 1-én d. e. 10 órakor a csikmegyei m. kir. államépítészeti hivatal helyiségében zárt ajánlati versenytárgyalás tartatik. A versenyezni ohajtók az engedélyezett költség után számitandó s a részletes feltételekben előirt 5%-nyi bánatpénzzel ellátott zárt ajánlataikat a kitűzött nap d. e. 9 órájáig a nevezett hivatalhoz annyiaval inkább igyekezzenek beadni, mivel később érkezettek figyelembe nem fognak vétetni. Költség-összeg 1374 frt 65 kr.

Szerkesztői izenetek.

N. M. Cs. Szereda. Tudotte aludni a kíváncsi-ságtól? Az, hogy ő még most is nagyon előre te-
kintget, mert balfelől nagy on neheztelnek.

B. B. Budapest. Intézkedtünk, hogy a lap pon-
tisan megküldessék. Szervusz öreg!

Lidercény és Rajz. Gy. Szentmiklós. Fogadják
közönetünket! „Patak partján” kivételével közölni
fogjuk. Lapot szívesen küldünk. Üdvözlét!

Paradicsom. Cs. Szereda. De csak mártás!
Ha közölnék, Adam és Eva megtagadnák fölünk a
rokonságot, ezt pedig csak nem kívánhatjuk; mi
arra sokat adunk, s így költeményét nem közöl-
hetjük.

Márkus. Kovács. Később közölni fogjuk. Most
tul vagyunk halmozva. Üdvözlét!

B. K. Papolec. Jövő számunkban válaszolunk.

Felelős szerkesztők:

Ilj. Dobay János. Sprenoz György.

Kiadó tulajdonos:
Szabó Albert.

Hivatalos árfolyamok a budapesti áru-
és érték-tőzsdén.

Március 17-én.

Magyar aranyjárdék 6%	—
Magyar aranyjárdék 4%	98.80
Magy. papírdjárdék 5%	93.85
Magyar vasúti államköt. I. kibocs.	147.—
M. keleti vasúti államköt. I. kibocs.	99.—
M. keleti vasúti államköt. II. kibocs.	123.25
M. keleti vasúti államköt. III.	109.75
Magyar földterhermentesítési kötvény	102.75
M. földterhermentesít. kötv. záradékkal	102.75
Temes-bánati földterherm. kötvény	102.—
Temes-bánati földt. kötv. záradékkal	102.—
Erdélyi földterhermentesítési kötvény	101.75
Horvát-szlavon földterherment. kötv.	102.—
Magyar szőlődezmá-váltási kötvény	98.75
Magyar nyereséj-sorsjegy kölcsön	119.—
Tiszszabályozási és szegedi sorsjegy	119.25
Osztrák járdék papírban	83.20
Osztrák járdék ezüstben	83.50
Osztrák járdék aranyban	108.—
1860. államsorsjegyek	139.—
Osztrák-magyar bankrészvény	862.—
Magyar hitelbank-részvény	310.—
Osztrák hitelintézet-részvény	301.90
Ezüst	—
Cs. és kir. arany	5.79
20 frankos arany	9.78
Német birodalmi marka	60.55
London (2 havi váltókért)	124.45

Hirdetmény.

A csikotusnádi fürdő jelen évi
hasznvételei 1885. április 7-én d. e. 10
órákor a fürdőhelyiségben tartandó ár-
verésen a többet ígérőknek bérbe adat-
nak.

A fürdők kikiáltási ára	2000 frt.
bánatpénz	200 frt.
A földt. sétány és kap- csolatos vendéglő	600 frt.
bánatpénz	60 frt.
A mézársház kikiáltási ára	500 frt.
bánatpénz	50 frt.

Vállalkozni kívánók a bánatpénzt
tartoznak előre letenni, s a legtöbbet
ígérő az egész hasznbér összegéről kö-
teles biztosítékot nyújtani.

Írásbeli ajánlatok úgy fogadtatnak
el, ha a felajánlott bérösszeg-határozot-
tan ki van fejezve és az ezen összegnek
megfelelő 10% bánatpénz mellékelve
van.

Az árverési feltételek alólirtaknál
Cs. Szeredában és a fürdőhelyiségben a
felügyelőnél megtekinthetők.

Cs. Szereda. 1885. márc. 17.

Imets F. Jákó,
alelnök.

Miklósi József,
jegyző.

1-3

Sz. 371—1885.

tkkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék,
mint telekkönyvi hatóság, közhírré te-
szi, hogy a háromszéki „Erzsébet” szé-

kely leány-árvaház végrehajtónak däl-
noki Hadnagy Jánosné Kovács Borbára
végrehajtást szenvedett elleni végrehaj-
tási ügyében 162 frt 49 kr tőke köve-
telés és járulékaik iránt a kézdivásárhelyi
kir. törvényszék területén lévő, Däl-
nok községében fekvő, a dälnoki 468.
sz. tjkvben A + 4862^a 7599^a 7599^b
7994. 7995. hrsz. a., továbbá a dälnoki
1064. sz. telekkönyvben A + 66. 67.
4245. 4553. 5769. 5770. 5771. 5772.
7354. 7598. 7950. 6. 7. 8. 9. 10. és 11.
hrsz. a. foglalt ingatlanokra az árverést
792 frtban ezennel megállapított kikiál-
tási árban elrendelte, és hogy a fennebb
megjelölt ingatlanok az 1885. évi má-
jus hó 15. napján d. e. 9 órákor Dälnok
községben a községházánál megtartandó
nyilvános árverésen a megállapított ki-
kiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az
ingatlanok becsárának 10%-át telek-
könyvi testenként készpénzben vagy az
1881. LX. t. cz. 42. §-ban jelzett árfo-
lyammal számított és az 1881. évi no-
vember hó 1-én 3333. sz. a. kelt igaz-
ságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijel-
ölt óvadékképes értékpapírban a kikül-
dött kezéhez letenni, avagy az 1881.
évi LX. t. cz. 170. §. értelmében a bá-
natpénznek a bíróságnál előleges elhe-
lyezéséről kiállított szabályszerű elis-
mervényét átszolgáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék,
mint telekkönyvi hatóság, 1885. január
28-án tartott üléséből.

6 Nagysága

Csekefalvi Ilona asszonyságnak

(lakik Kassán, főutca 86. sz. alatt)

szakképzettséggel és nagy tudománnyal ösz-
szeállított legkittünőbb ternó-kiszámítása dí-
cséretre méltó; ő a jelenkor legnagyobb mes-
tere; azóta hogy a lottó fennáll, lottószá-
mok összeállítása által még azt más képes
nem volt napfényre hozni, mit ő; nyertünk
az ő tanácsára az első betételre:

Ternót, Ternót, Ternót!!!

a prágai, brünni és bécsi egy napi huzáson:
Mathilde Wilike Lundenburgból, Bukovszky
János, szabómester Skleni. Stolar János
épitőmester, Policné és Kindermann Emá-
nuel nyug. tanító Filippsdorf Georgswalde
mellett, mind a négy morvaországi lakos.

Kisebb nyereségekben részesültünk:
Tribusek Ödön, Pirnitz 385. Strausz Ernst
Hrotovitz. Hanzlik János, szabóm. Brünn
apáca-utca 9. sz. Fenczl Ferencz Morva-
Trübau. Sekera Antal Prerau, templomutca
805. sz. Krausz Gyula, Bollmány (Baranya-
megye). Krausz Karolina Römerstadt 213.
Sabata Ferencz Prerau. Moudra Vincze
Prossnitz királyutca 30. Hausmann János
takács, Engelsberg. Fatka Mátyás keresk.,
Saratic Brünn mellett. Zohner Károly, Fried-
land a Morva folyó mellett. Kresta Johanna
Freiberg. Michel József Römerstadt 85.
Travnicek Mór pékmester. Dediez 96. Vis-
kova mellett. Witt Antal, Eibenshitz széles-
utca 115. sz. Brünn mellett. Essler Adolf
asztalosmester. Würbenthal (Schlesiában).
Prochaska Antal Teplitz, (Csehország).
Prochazda Ferencz Drahan. Panizil Anna
Hatchein 11. Olmütz mellett. Pollak Zsig-
mond tanító Turnau. Hartl József idb. Sie-
benhöfen, Bärn mellett. Nesvadba Ferencz
Zalmasovicz p. Holesov. Kachlik Fanny
Brünn, Zeile 39. Svoboda Ferencz Babicz.
Kele mellett. Rauskolb Károly Herlsdorf.
Korinek Antal Mödriz. Horák Filip ven-
déglos, Friedek. Hoferek Vincze Alsó-Ujod
106. Kratochwill József Neudorf 58. Oslavan
mellett. Nepras János Brünn rendkuteza 4.
Skazei Ferencz pékmester Prossnitz uri-ut-
ca 1. szám. Launer Ferencz Rossitz. Appl
Bertalan Bautsch 83. Stuchlik János Mar-
cheff, Butschovitz mellett Morvaországban.
A budapesti huzáson:
Scheuli József Nagy-Maros tóglautca 15.

Kohlmayer Ferencz kárpitos Selmeczbánya.
Poós András cipész Aszód. Kazmir Ilona
Nyiregyháza. Gross Jákob vendéglos Be-
regssasz. Hajdu János Makó 272. tanyai sz.
Kazár Mihály Debreczen bus-utca 714. sz.
Preis Moritz asztalos N.-Kóta. Faszka Irma
Aszód. Gombál István Miskolcz tótutca 4.
szám. Keinert Rezső kertész Budapest, VII.
Istvánut 5. szám. Katona Lajosné Miskolcz,
Belgráduca 12. szám. 1-5

Levelezésekre 3 drb. 5 kros bélyeg küldendő.

Hirdetmény.

Felkéretnek azon tenyészál-
lat-tartó tulajdonosok, kiknek
bival- és fehér tehénbikájuk
örökáron eladó vagy bérlet ut-
ján kiadó lenne, a kézdivásár-
helyi gazdatanácsosi hivatalba
sziveskedjenek bejelenteni a
további egyezkedés megtehe-
tése végett.

K.-Vásárhelyt, 1885. márc. 11.

Sz. 817—1885.

k. ü.

HIRDETMEY.

A nagyméltóságú m. kir. igazságügy-
miniszterium 1885. február hó 13-án
kelt 5802. számú rendeletével a csiksze-
redal kir. törvényszéki fogház felépíté-
sét 36979 frt 57 kr összeg erejéig enge-
délyezte.

A fentemlített munkálat foganatosi-
tásának biztosítása czéljából 1885. évi
április hó 7-ik napjának d. e. 10 órá-
jára a csikszeredai kir. ügyészhez hiva-
talos helyiségében tartandó egy szóbeli,
mint zárt ajánlati verseny-tárgyalás hir-
dettetik.

Versenyezni ohajtók felhivatnak, hogy
a fentebbi munkálat végrehajtásának el-
vállalására vonatkozó, az engedélyezett
költség után számítandó, s a részletes
feltételekben előirt 5%-nyi bánatpénz-
zel ellátott zárt ajánlataikat a kittüzött

nap d. e. 9 órájáig, a nyíltan verse-
nyezni ohajtók pedig szintén 5%-nyi
bánatpénzöket a tárgyalás megkezdése
előtt nevezett királyi ügyészhez el-
nyival inkább beadni igyekezzenek,
mivel a későbbben érkezettek figyelembe
vétetni nem fognak.

A szóban forgó munkálatra von-
kozó műszaki művelés és részletes árlej-
tési feltételek nevezett királyi ügyész-
ségél, ezenkívül utóbbiak még a bras-
sói és kolozsvári kir. ügyészségeknél
naponkint a rendes hivatalos órákban
megtekinthetők.

Csik-Szereda, 1885. március 12-én.

2-3

A csikszeredai kir. ügyészség.

23—1885.

titk. szám.

Pályázati hirdetés.

A „gyergyói első takarékpénztár” rész-
vénytársaságnál az igazgató-pénztárnoki állás
lemondás folytán üresedésbe jöven, arra
ezennel nyílt pályázat hirdettetik.

Évi fizetés 900 frt o. é. és alapszabálysze-
rinti tiszteletdíj a tiszta nyeresémből.

Hivatalos teendői az intézeti „Ügyrend”-
ben — mely ezen elnökségél betekinthető
— részletesen meg vannak állapítva.

A pályázók közül választás a f. é. ápril
hó 12-én tartandó rendkívüli közgyűlésen a
hátralevő 1885-ik és 1886-ik évekre történik.

A megválasztott kötelessége leendő: biz-
tosítékul fizetésének kétszeres összegét kész-
pénzben vagy értékpapírban letéteményez-
ni, avagy évi fizetésének négyszeres értékű
ingatlan vagyonban biztosítékot nyújtani;
a takarékpénztár részvényesének lennie és
ez állást f. é. ápril hó 27-én multhatlanul el-
foglalnia.

Pályázni kívánók felhivatnak, miszerint
ezen igazgató-pénztárnoki állásnak megfe-
lelő képességük, illetőleg jártasságuk, ugy-
szintén életkoruk és eddigi alkalmaztatásuk-
ról szóló bizonyítványokkal felszerelt kér-
vényüket alulirt elnökséghez 1885. ápril hó
5-ik napjáig beazárolag annyival inkább ad-
ják be, mivel azon időn túl érkező pályázati
folyamodványok tekintetbe nem vétetnek.

Az igazgatóság 1885. március 3-iki ülés-
éből, a „gyergyói első takarékpénztár”
részvénytársaság elnöksége.

Gyergyó-Szentmiklóson, 1885. március 4.

Juhász Károly,
titkár.

Merza Kristóf,
elnök.

Öltönyszövetek

csakis tartós juhgyapjuból középterműtű férfiak számára.

3.10 méter

egy

öltönyre

4 frt 96 krért

8 frt — krért

10 frt — krért

12 frt 40 krért

jó

jobb

finom

egész finom

juhgyapjuból,

”

”

”

Utazó-plaidek (nagy kendők) darabonként 4 frttól 5, 8, 12 frtig. Ki-
váló finom öltönyöket, nadrágokat, felöltőket, kabát- és esőköpeny-szöve-
teket, katona-posztót, abaposztót, egyenruha-posztót, kammgarn, cheviot,
trico, női és teke-asztali, peruvien, dosking szöveteket ajánl

Alapítottott

STIKAROFSKY JÁNOS

1866-ban.

gyári raktára BRÜNNBEN.

Mintak bérmentve küldetnek; a szabómester uraknak minta-kártyák bér-
mentlenül; postai utánvét mellett küldemények 10 frton felül bérmen-
tesen.

Állandó posztó-raktárom van, mely több értéket képvisel 150,000
frtnál o. é., és így önként érthető, hogy nagy üzletemben sok 1—5 méter
hosszu maradvány van s kénytelen vagyok az efféle maradványokat
nagyon leszállított előállítási áron elpazarolni. Minden ér-
telmes ember be kell hogy lássa, miszerint ily rövid maradványokból
minták nem küldhetők; mert néhány száz minta-megrendelés
folytán az efféle végekből semmi sem maradna, és így valóságos csalás,
midőn némely posztós-czeg maradvány-mintákat hirdet, mert ilyen esetek-
ben a minta-levágások egész végekből és nem maradványokból történnek,
s az ilyen eljárások czéljai könnyen is érthetők.

Nem tetsző maradványok felcserélteinek, vagy a pénz vissza-
adatik.

Levelek elfogadtatnak magyar, német, cseh, lengyel, olasz és francia
nyelven.

7—20